

Sygn. akt V KZ 47/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie **A. B.**

skazanego za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 28 października 2022 r.

zażalenia A. B. na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Okręgowego w Gdańsku odmawiające przyjęcia zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 20 kwietnia 2022 r., sygn. akt V Ka 1982/21, w przedmiocie przyznania obrońcy z urzędu wynagrodzenia za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji

na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. w zw. z art. 426 § 2 k.p.k.

postanowił

**stwierdzić swoją niewłaściwość funkcjonalną i przekazać
zażalenie do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2022 r., sygn. akt V Ka 1982/21, Sąd Okręgowy w Gdańsku zasądził na rzecz obrońcy z urzędu skazanego A. B. kwotę 442,80 zł brutto z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 19 stycznia 2022 r., sygn. akt V Ka 1982/21 oraz kwotę 25,47 zł tytułem zwrotu niezbędnych wydatków w związku z tym poniesionych (k. 1645).

Od powyższego postanowienia zażalenie wywiódł skazany domagając się jego uchylenia w całości. Podniósł m.in., że obrońca „zlekceważył prawa

skarżącego”, nie sporządził opinii, a jedynie informację, a nadto sąd zasądził na rzecz obrońcy kwotę 25,47 zł z tytułu zwrotu wydatków, nie precyzując o jakie wydatki chodzi (k. 1662 – 1663).

Zarządzeniem z dnia 10 czerwca 2022 r., sygn. akt V Ka 1982/21, upoważniony sędzia odmówił przyjęcia ww. zażalenia jako wniesionego przez osobę nieuprawnioną. W uzasadnieniu tej decyzji procesowej wskazano, że ww. postanowienie nie narusza praw skazanego, ani nie szkodzi jego interesom, a tym samym brak *gravamen* odbiera skazanemu legitymację do złożenia środka odwoławczego (k. 1665).

Od powyższego zarządzenia skazany wywiódł zażalenie, domagając się uchylenia tegoż rozstrzygnięcia w całości (k. 1677 – 1678).

Zażalenie to zostało przyjęte i przekazane do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie może być merytorycznie rozpoznane przez Sąd Najwyższy, albowiem nie jest on funkcjonalnie właściwy do dokonania tej czynności.

Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z art. 27 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasacje oraz środki odwoławcze i inne sprawy w wypadkach określonych w ustawie. Oznacza to, że rozpoznawanie przez Sąd Najwyższy środków zaskarżenia, innych niż kasacja, ma charakter wyjątkowy i wymaga wyraźnego przepisu kompetencyjnego. W analizowanym przypadku wspomniany przepis kompetencyjny nie istnieje. Wręcz przeciwnie. Przepis art. 426 § 2 k.p.k. wyraźnie wskazuje, że *od postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania wydanego na skutek zażalenia, a także od wydanego w toku postępowania odwoławczego postanowienia o przeprowadzeniu obserwacji, zastosowaniu środka zapobiegawczego, nałożeniu kary porządkowej, zawieszeniu postępowania oraz w przedmiocie kosztów procesu, o których po raz pierwszy orzekł sąd odwoławczy, przysługuje zażalenie do innego równorzędnego składu sądu odwoławczego. Jeżeli zaskarżone postanowienie wydał sąd w składzie jednego sędziego, zażalenie rozpoznaje sąd odwoławczy w składzie trzech sędziów, chyba że zażalenie dotyczy postanowienia o nałożeniu kary porządkowej lub w przedmiocie kosztów procesu.* Z powyższej regulacji wynika zatem, że skoro

postanowienie z dnia 20 kwietnia 2022 r. o przyznaniu wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu zostało wydane przez sąd odwoławczy, a w tej kwestii sąd ten orzekał po raz pierwszy, to sądem właściwym do rozpoznania zażalenia na to postanowienie jest właśnie sąd odwoławczy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2018 r., V KZ 53/18).

W konsekwencji, także sąd odwoławczy jest właściwy do rozpoznania zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia tego środka. Zgodnie bowiem z utrwalonym w judykaturze poglądem „sąd właściwy do rozpoznania zażalenia na postanowienie jest także właściwy do rozpoznania zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia tego zażalenia” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2001 r., I KZP 3/01).

Z tych powodów przedstawiony Sądowi Najwyższemu środek zaskarżenia należało przekazać sądowi właściwemu funkcjonalnie do jego rozpoznania, tj. Sądowi Okręgowemu w Gdańsku. Ten sąd będzie również właściwy do rozpoznania wniosku skarżącego o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu do wspomnianego postępowania zażaleniowego.

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[as]